

‘Terwijl Hij hen zegende’

‘En Hij leidde hen uit tot aan Bethanië; en Hij hief Zijn handen op en zegende hen. En het gebeurde, terwijl Hij hen zegende, dat Hij van hen scheidde en opgenomen werd in de hemel’ (Luk. 24:50-51).

Hoe mooi is deze mededeling wat betreft het heengaan van de Heer Jezus naar de hemel! De discipelen waren jaren met Hem geweest, hadden Zijn heerlijke woorden van leven gehoord en Zijn machtige werken van liefde gezien. Zij hadden opgemerkt hoe Hij anderen, en ook hen, had gezegend gedurende de tijd dat zij de Heer volgden. Zegening op zegening, lichamelijk en geestelijk, was door de Heer tot hen gekomen.

En nu, na Zijn lijden, dood en opstanding zou de Heer van hen weggaan. Daar stond Hij in al Zijn heerlijkheid en schoonheid voor hen. Wat zal dat voor hen geweest zijn! Hoe kunnen ook onze harten er met verlangen aan denken en hoe vertroost ons de gedachte dat wij Hem eenmaal ook zo zullen aanschouwen!

Terwijl zij nu zo dicht bij de Heer Jezus waren en naar Zijn heerlijke woorden luisterden, hief Hij opeens de handen op en zegende hen. En terwijl Hij hen zegende, en daar voor Zijn discipelen stond in deze houding, werd Hij opgenomen in de hemel. De laatste herinnering aan Hem was dus die houding met uitgestrekte handen om hen als het ware te beschermen, om Zijn geliefden te zegenen!

De discipelen hadden behoefte aan de zegen van de Heer toen Hij van hen zou weggaan. Maar Hij bleef ook in die zegenende houding toen Hij voor hen uit het oog verdween, opdat zij zouden weten hoe Hij in de hemel Zijn geliefden zou blijven zegenen. Hij ging naar de hemel. Hij werd daar gekroond met heerlijkheid en eer. Maar Hij zou in Gods tegenwoordigheid, aan Zijn rechterhand, de Zijnen niet vergeten. Zegenend zou hij hen gedenken.

Laten wij dan onze ogen in het geloof opheffen en onze zegenende Heer Jezus aanschouwen! Hij is gisteren en heden en eeuwig Dezelfde. Waar de Heer komt, daar zegent Hij. Met Zijn zegenende handen is Hij in Gods tegenwoordigheid, bidt er voor ons en treedt er voor ons tussenbeide. En laten wij eraan denken dat deze handen van liefde, in zegening uitgestrekt, tevens machtige handen zijn, want de Vader heeft alle dingen in Zijn handen gesteld. In Zijn liefde wil Hij ons zegenen, in Zijn macht kan Hij ons zegenen. Hij strekt Zijn handen over ons uit ‘tot zegenen steeds bereid’!

Dat de Heer ons genade mag geven ons oog op Hem te richten. In Zijn tegenwoordigheid, onder Zijn zegenende handen, is het goed. Hij is de Bron van alle zegen. Hij geeft ons uit Zijn volheid ook genade op genade. Tot Hem mogen wij gaan om geleerd te worden, maar ook om verkwikking en vertroosting te ontvangen. Hoe heerlijk dat wij een zegenende Heer bezitten!

Maar dit stelt ons tegelijkertijd voor een verantwoordelijkheid. Van de discipelen lezen wij, onmiddellijk na de mededeling dat de Heer Jezus zegenend ten hemel ging: ‘En zij aanbaden Hem en keerden terug naar Jeruzalem met grote blijdschap. En zij waren voortdurend in de tempel en prezen en loofden God’ (Luk. 24:52-53). Men zal zeggen: ‘Hoe konden de discipelen nu verblijd zijn? Hun Heer, Die zij zo lief hadden, was toch van

hen gescheiden?' O, zij verstonden iets van de betekenis van dat heerlijke ogenblik! Zij begrepen dat de Heer Jezus als Overwinnaar in de hemel Zijn plaats in de troon zou gaan innemen.

Reeds de Israëlieten stonden op en staarden Mozes na, wanneer hij in de tent binnen ging als hun middelaar bij God. Zij bogen zich eerbiedig neer, wanneer hun middelaar in genade werd aangenomen (Ex. 33:8-10). Hoeveel te meer is het dan wanneer de discipelen aanbaden en verblijd waren op het ogenblik dat de hemel zich opende, om hun Heer en Meester, de grote Middelaar en Verlosser, in heerlijkheid te ontvangen! Zij begrepen dat Hij voor hen naar de hemel opvoer en Hem de plaats aan Gods rechterhand werd aangewezen. Zij wisten dat Hij vanuit de hemel de Belofte van de Vader, de Trooster, de Heilige Geest, zou zenden. Zij geloofden dat Hij eens zegenend zou terugkomen, zoals Hij zegenend wegging.

Zouden ze dan bedroefd zijn? Nee, zij aanbaden de Heer Jezus, de Zoon van God, Die nu als waarachtig Mens op de troon Zijn plaats mocht innemen. Zij prezen en loofden God, Die hun Meester zo had verheerlijkt. En zij waren vervuld met grote blijdschap.

Aanbidden en verblijd zijn – dat is ook onze roeping, onze heerlijkste bezigheid op deze aarde. Hem aanbidden Die alles voor ons in orde bracht, Die voor ons leed en stierf, Die voor ons leeft aan Gods rechterhand en ons van daaruit mild zegent. God prijzen en loven, Die ons de Zoon gaf en ons de Heilige Geest schonk om ons nu in de Heer te verblijden met grote blijdschap, in Hem Die ons genoeg is voor tijd en eeuwigheid, in Hem Die zegent!

Schrijver onbekend.